

emmaus NYHETER

NR
1
2023

2 **INLÄGG**
HELKA AHAVA

4 **HÄNT OCH
PÅ KOMMANDE**

7 **SAMARBETSPARTNER**
KATIKOTI

10 **ARBETSMYRA**
MAIJA OJALA

emmaus
HELSINGFORS

ACTIVISTS
FOR CHANGE

HELKA AHAVA: ЛАСКАВО ПРОСИМО – VÄLKOMMEN

FÖRRA ÅRET ansökte över 47 000 ukrainare tillfälligt skydd eller asyl i Finland. Strömmen av flyktingar har inte delat oss finländare i skilda läger såsom år 2015. Hela det politiska fältet har nu, i motsats till år 2015, förhållit sig positivt till de ukrainska flyktingarna och önskan att hjälpa har varit stor. Den beklagliga förklaringen är antligen att dessa flyktingar påminner om oss både till hudfärg, kultur, religion och beteende. Dessutom är deras öde som mål för Rysslands aggression en beröringspunkt med vår egen historia som tilltalar oss finländare.

SAMTIDIGT som kärleken till ukrainarna brinner, är det nästan politiskt korrekt att sätta hela Rysslands folk till svars för det kriminella kriget. Faran är att vi också börjar skylla alla som talar ryska i Finland. En liten minoritet av dem godkänner Rysslands anfallskrig och många har kommit till Finland för att fly kriget. Många ukrainare talar ryska som modersmål, och för en finländare är det svårt att höra skillnaden, om de talar ukrainska med varandra på gatan. Därmed riktas rysshatet också lätt gentemot ukrainarna.

EFTER ATT KRIGET BÖRJADE har jag träffat många ukrainare och ryssar som hjälper dem. Här några ögonblicksbilder från det senaste året.

PÅ UKRAINAS SJÄLVSTÄNDIGHETSDAGSFEST den 24 augusti i Koivukylä Help Center sitter jag bredvid Olga. Hon är jämnårig med mej, en vacker gammal kvinna, som talar med tårar i ögonen om kriget. Olga är en hängiven troende och brukar gå i den kyrka som hör till Moskvas patriarkat. Nu säger hon att hon tänker flytta till den finska ortodoxa kyrkan, eftersom hon inte kan godkänna den ryska ortodoxa kyrkans uttalanden.

EN ANNAN JÄMNÅRIG ÄR Tatjana, som kom till Finland från Ukraina i mars i fjol. Hon bor hos sin brorsdotter i Vanda, som har bott i Finland redan sex år. Tatjanas hem finns på Krim och hon har också en andra bostad i närheten av Kertsh-bron. Tatjana håller på att lära sig ukrainska och har en blågul flagga på sin jacka för att undvika att folk skriker åt henne. Hon studerar också finska. Hennes modiga och positiva attityd ger också mej glädje och styrka.

När kärleken till ukrainarna brinner, får man hata ryssar.

TATJANAS VÄN, Sveta från Kiev, hade en hög ställning i affärslivet i sitt hemland. Nu bor hon i sin dotters finsk-ukrainska familj. Sveta blev tvungen att lämna sitt hem med kort varsel. Kylskåpet blev fullt

med mat, bilen vid gatan och två hundar hos grannen. Sveta börjar gråta. Det var meningen att hundarna skulle hämtas till Finland på hösten, men resan blev fördröjd på grund av en operation, och nu är båda hundarna döda. Säkert på grund av sorg. Sveta är en färgstark och frispråkig kvinna, som skäller på det finska

hälsovårdssystemet, då hon är tvungen att vänta en hel månad på ögonoperationen. Hon anser att det beror på att ukrainarna diskrimineras. När operationen till slut blir av, berömmar Sveta oupphörligen den vård hon har fått. Sådan är hon: humöret växlar från den ena stunden till den andra och känslorna har övertaget. Tatjana tror att hon kommer att stanna i Finland, medan Sveta inte för något pris i världen skulle vilja bo här längre än nödvändigt. Den finska mentalliteten passar inte henne.

DE UKRAINSKA MAMMORNA pratar om den finska skolan och beklagar att en flicka inte får kallas flicka eller en pojke kallas pojke. Barnen tycker nog om skolan, då man inte behöver göra någonting, och de vill gärna stanna i Finland.

NATALIA, som kom till Finland i juni, är irriterad. Denna unga ingenjör från Odessa har inte ännu hittat jobb eller ens fått plats i arbetsförmedlingens integrationsprogram. Hon anser att finländarna har tröttnat på ukrainarna. En babynyhet ger henne annat att tänka på: hennes 19-åriga dotter, som flydde till Tjeckien med sin pojkvän väntar nu en dotter. Hur skall de klara sig, undrar Natalia. Men Monika vore nog ett trevligt namn åt flickan.

EN ANNAN UNG KVINNA, Nina, som behjälpligt talar engelska, sökte jobb på Återvinningscentralen, men där fick hon höra att man måste

kunna finska. Varför? Till sist fick hon arbete som tågstädare på SJ. Denna energiska och positiva kvinna sysslar med yoga och zumba tillsammans med sin vän **Olha** på veckosluten.

LJUDA ÄR EN MEDELÅLDERS SJUKSKÖTARE, som helst av allt vill få något jobb inom hälsovården. Det har inte lyckats hittills på grund av bristande språkkunskaper. Hon kunde tänka sig att bli massör och håller nu på att reda ut företags- och tillståndsbyråkratin. **Ljuda** har det ändå ganska bra. Nästan hela familjen har kommit till Finland och hon får bo tillsammans med sina barn och barnbarn.

NÄR JAG LYSSNAR PÅ ukrainarna förefaller det som att de är mest bekymrade över jobbet och språket. Först tog det nästan ett par månader att få ett personnummer, utan det är det nästan omöjligt att få jobb. Man kan inte ens öppna ett bankkonto utan personnummer. När pappren till slut är i ordning, är det ändå svårt att hitta jobb. På alla ställen blir det stopp på grund av bristande språkkunskaper. Det är lång kö till arbetsförmedlingens integrationsgrupper. Ukrainarnas gratisresor i HRT-området upphörde i november och en del av huvudstadsregionens hjälpcenter började efter sommaren trappa ner eller stänga sin verksamhet. Det är risk för att ukrainarna blir isolerade. Det känns verkligt som att vi håller på att tröttna på ukrainarna, fastän flyktingströmmen inte alls har sinat. ■

Bristen på språkkunskaper sätter käppar i hjulen.

emmaus
HELSINGFORS

KANSLI: Backasgatan 54, 00510 Helsingfors, **TFN** 050 338 8281 • **Butiker:** **VALLGÅRD:** Backasgatan 54, 00510 Helsingfors, **TFN** 045-13 88 673 | **DRUMSÖ:** Heikasvägen 2, 00210 Helsingfors, **TFN** 045-236 00 01 • **AVHÄMTNING:** 045-650 55 43 (må-fr 11-16)

• **E-POST:** emmaustoisisto@gmail.com • **WEBBPLATSER:** www.emmaushelsinki.fi och www.emmaus-international.org • **TIDNING:** Mika Aalto-Setälä, Helka Ahava, Leena Nivanka och Ulla Hoyer | **TRYCKERI:** Origos Oy, 2023 | **TRYCKT:** på FSC-certifierat papper | **PÄRMBILD:** Katikoti. Bild: Merilin Niipol, 2023

NYHETER OM NASHA KHATA FRÅN UKRAINA

EMMAUS EUROPAS ordförande **Carina Aaltonen** har nyligen besökt Emmaus-gruppen Nasha Khata i Ukraina. Carina berättar att Nasha Khata uttryckte sitt varma tack till Emmaus Helsingfors för det stöd på 12 000€ som gruppen fick år 2021 för att renovera värmesystemet i sitt hus. Summan kom väl tillpass. Huset kan nu inkvartera 30 personer, både lokala hemlösa och flyktingar från andra delar av Ukraina. I Nasha Khatas hus på landet bor dessutom 25 personer.

Emmaus-grupperna i Ukraina gör ett enastående arbete med att stötta och hjälpa hemlösa och interna flyktingar mitt under brinnande krig. Intäkterna från deras loppmarknader är minimala, men tack vare ett månatligt stöd från Emmaus Europas Ukrainafond på 6500 euro till Emmaus Oselya och 4000 euro till Nasha Kata, kan de fortsätta sitt arbete.

TEXT: ULLA HOYER / BILDER: NASHA KHATA

EMMAUS FINLAND FICK EN NY ORDFÖRANDE

Anu Lähde har valts till **Maarit Kinnunens** efterträdare som ordförande för Emmaus Finland. Tack Maarit för dina insatser och lycka till åt den nya ordföranden!

↑ Anu Lähde till vänster och Maarit Kinnunen till höger.

BILD: CARINA AALTONEN

ÅTERVINNING ÄR EN HJÄRTEsak FÖR MONIKA

MILJÖ- OCH ÅTERVINNINGSSPECIALISTEN **Monika Emanuelsson** började som butiksbiträde på Emmaus Drumsö sommaren 2022. Hon tar emot och sorterar donationer, jobbar i kassan, sköter avfallshanteringen och andra uppgifter med anknytning till butiken.

– Jag tycker att det är viktigt att få föremålen i omlopp som de är, innan de slängs. På Emmaus Drumsö utgör inte kläder och varor ett ständigt växlande snabbmode, utan ges tillräckligt med tid att vara i butiken för att hitta sin nya ägare.

Efter avlagd yrkesexamen inom miljösektorn arbetade Monika många år på Återvinningscentralen som sorterare och ekostödperson, varefter vägen ledde till Emmaus.

– Efter att ha blivit arbetslös ville jag få jobb inom återvinning och loppisverksamhet. Jag tycker att Emmaus värderingar passar mig och arbetet är precis vad jag vill göra. Jag var först på arbetsprövning och blev sedan anställd med lönestöd på Emmaus.

Monika har trivts riktigt bra på Emmaus och känner att hon har blivit varmt emottagen.

– Min handledare **Reija** känner mig redan från Återvinningscentralen, och vårt samarbete är väldigt smidigt och produktivt. Jag känner att jag är uppskattad och får förverkliga mig själv i det här jobbet. Kundkretsen på Drumsö är också riktigt trevlig, och jag är förvånad över hur mycket jag tycker om att jobba i kassan.

Fritiden spenderar Monika inte på loppisar utan använder den till att umgås med familjen, läsa, följa med olika sporter och idka friluftsliv.

– Speciellt havsstranden och skogen är miljöer där jag kopplar av.

Monika uppmuntrar alla att tänka på sina återvinnings- och konsumtionsvanor i sin egen vardag.

– Köp bara det du behöver, och om du köper skall du gynna slitstarka och om möjligt begagnade produkter. Och om du vill återvinna dina egna saker, se då till att de fortfarande är användbara, hela och rena. Avfallstextiler ska också tvättas och torkas så att de kan användas igen.

Monika upplever att miljöfrågorna är viktiga i hennes arbete och att man genom Emmaus kan samla in medel att användas för att göra nytta även på andra håll. Hon hoppas att hennes arbete på Emmaus kommer att fortsätta långt in i framtiden.

– Det här är på många sätt mitt drömjobb. Jag hoppas att i framtiden kunna använda min kompetens ännu bredare och till exempel fungera som återvinningsrådgivare vid olika Emmaus-evenemang.

TEXT OCH BILD: ELISA JULIN

BILD: HEIKKI AHAVA

↑ VI OCH 1000 ANDRA deltog i fredsorganisationernas Ukraina-demonstration 25.2.

FÖR EN INVANDRARE ÄR ARBETE DET VIKTIGASTE!

SÅ HÄR SÄGER **Maryam** som på hösten började sitt jobb som reparationssömmerska på Emmaus. Maryam betonar att genom att arbeta lär man sig både språket och andra viktiga färdigheter, som man behöver i det nya landet.

– Jag vill jobba. Om jag skulle bli hemma skulle jag få arbetslöshetsersättning, och vara ett dåligt exempel för mina barn.

MARYAM, SOM ÄR FÖDD I IRAN, kom till Finland för 12 år sedan med sina fyra barn. Den yngsta var nästan två år och den äldsta 17 år gammal.

Efter flera kurser i finska har Maryam slutfört grundskolan. I stället för att fortsätta studierna ville Maryam ut i arbetslivet och har bl.a. jobbat tre år i en lekpark. Hon har också jobbat kortare peri-

oder i en matbutik, i en yllesocksfabrik och i FIDA. Diakoni-institutets verksamhetscenter Sovinto har givit stöd åt Maryam i arbetssökningen, och den vägen ledde också fram till Emmaus.

JOBDET PÅ EMMAUS inleddes som arbetsprövning då Maryam bekantade sig med vår arbetsgemenskap, vår verksamhet och sömnadsuppgifterna.

– Det här är en lugn och bra arbetsplats, alla är vänliga och hjälper mej. Jag ville gärna fortsätta om jag behövdes.

Efter två månader förlängdes Maryams jobb med lönestöd.

– Jag har ingen skolning i sömnad, men jag kan reparera kläder. Alltsedan jag var en liten flicka har jag sytt med handledning av min mamma.

– Jag är glad, när jag har reparerat ett klädesplagg som har donerats till Emmaus och ser att det säljs. Kunderna har också berättat att de är nöjda med reparationerna, en del kommer på nytt. En kvinna har hämtat tre olika reparationsjobb. Hon sade att jag jobbar utmärkt och gav choklad som tack.

VID SIDAN OM SÖMNADEN, jobbar Maryam regelbundet i kassan, hjälper till på avdelningen för hemtextiler, och ställer i ordning i butiken. Hon trivs också i köket och Emmaus frivilliga lovprisar hennes matlagningskonst.

– Jag lär mej hela tiden nya saker här. Min finska är ännu inte så bra, att skriva är svårt. När något är oklart, kan jag fråga och jag får hjälp av alla mina arbetskamrater. Chefen är bäst! Och det här är en fin arbetsplats, eftersom Emmaus hjälper världen.

På sin fritid tycker Maryam om att gå i affärer:

– Där finns så mycket vackert och färggrant.

Hon tycker också om att promenera och cykla i skogen:

– Det har jag lärt mej här i Finland som vuxen.

TEXT OCH BILD: ULLA HOYER

Gerli Solonina och Merli Nurmsalu.

I KATIHEMMET ÄR VAR OCH EN SIN EGEN PERSON

TEXT: LEENA NIVANKA / BILDER: MERILIN NILOP

Stora projekt uppstår ofta från en människas dröm. I byn Kohila, i utkanten av Tallinn, bodde läraren **Ester Laus** som under sina pensionärsår tillsammans med vänner startade Stödcentret, ett aktivitetscenter som drivs av frivilliga.

Centret hade i början två funktioner: på loppmarknaden fick man köpa kläder och hushållsartiklar för en billig slant, och de frivilliga levererade två gånger i veckan måltider till sjuka äldre i byn. Varorna inkom till loppmarknaden som

donationer, bl.a. från Emmaus i Esbo och familjehemmet Toivo ja Rauha i Karislojo.

ESTER, stödcentrets organisatör, hade en svårt utvecklingsstörd dotter vid namn **Katrin**. Förutom frivilligarbete drömde Ester om att skapa en plats där unga personer med utvecklingsstörning kunde bo, och dit Katrin också skulle kunna ta sig. Projektet fick luft under vingarna när Ester under en resa till Helsingfors träffade **Musa-Maija Ojala**, som hade grundat ett hem för vuxna med utvecklingsstörning i Karislojo. Maija gav Ester ny tro och nytt mod, och uppmuntrade henne att fortsätta sin verksamhet.

ESTER ÅTERVÄNDE TILL KOHILA och skrev en artikel i lokaltidningen om sin dröm under rubriken "Var finns huset?". Kommunstyrelsens ledamöter läste artikeln och beslöt erbjuda stödcentret ett gammalt och tomt semestercenter från sovjettiden som låg i utkanten av byn. Stödcentret fick disponera huset under förutsättning att de nya ägarna skulle stå för renoveringen av huset. Projektet var inte lätt, det behövdes pengar. Emmaus i Esbo samlade från olika källor, bl.a. Emmaus International, ihop hälften av köpeskillingen för huset, 250 000 mark, och år 1995 fick man också verksamhetsstöd för projektet under tre år framåt via ett utvecklingsbistånd från Finlands utrikesministerium. Kohilas Katihem hade uppstått.

TILL KATIHEMMET BÖRJADE boende anlända och snart fanns där en grupp likartade människor som lärde sig leva ett nytt liv tillsammans under ledning av vårdare. Staten betalade för

Jüri Lepp städar tvätteriet.

varje inneboende en liten ersättning, som visserligen i början knappt räckte till att leva på. Det krävdes en hel del hårt arbete av de frivilliga, och framför allt omsorg.

Situationen var särskilt utmanande under Katihemmets tidiga dagar, när inkluderingen av utvecklingsstörda som en del av samhället fortfarande var en ny och märklig sak – behovet av att ändra attityder var stort. Vissa föräldrar krävde till och med att deras barn skulle återvända hem bara för att få det statligt betalda bidraget för eget bruk.

Katihemmet startades med hjälp av de små intäkterna från Stödcentret och donationer. Det var mycket arbete, och ännu mer svårigheter, men så småningom började Katihemmet hitta sin plats som en accepterad medlem av byn Kohila.

KATIHEMMET HAR NU VERKAT i Kohila i 28 år. I huset finns 15 invånare. Man har 11 fastanställda personer, bl.a. en bokförare och en arbetsterapeut. Verksamhetsledare är **Merilin Niilop**, som varit i huset i 15 år.

STÖDCENTRET, det vill säga aktivitets- och terapicentret, fungerar både som ett mentalt och ekonomiskt stöd åt invånarna i Katihemmet. De boende går till jobbet varje dag och med centrets inkomster kan man kompensera för bristen på självförsörjning. Totalt deltar över 40 personer i verksamheten, vilket innebär att centret även betjänar andra än de som bor i Katihemmet. De har alla ett behov av socialt stöd.

STÖDCENTRET ERBJUDER en mängd olika stöd till ca 25 fattiga i byn och organiserar rehabilitering för ca 30 personer som lider av olika utvecklingsstörningar och fysiska funktionshinder. Extra inkomster förvärfvas bl.a. med tvätteriverksamheten där fem av Katihemmets invånare arbetar tillsammans med verksamhetsledaren varje dag. Mathjälpen till de äldre fungerar fortfarande – kommunen betalar för soppan, men utdelningen två gånger i veckan sköts av invånarna i Katihemmet. Verksamhetsledaren Merilin och hennes medarbetare har till och med setts frivilligt städa hjälpmottagarnas hem.

Elar Tamm.

SJÄLVFÖRSÖRJNINGEN är för närvarande Katihemmets största utmaning, då nästan alla utgifter har stigit med ca 30 %. De boendes månadsavgifter har dock hållits nästan oförändrade och täcker inte utgifter som innefattar t.ex. de anställdas löner. Man försöker få till stånd en förhöjning av månadsavgifterna i någon mån åtminstone. I år strävar man till att höja vårdavgifterna som betalas för varje boende, och som tillsammans täcks av socialbyrån, de boendes hemkommuner och pensionerna. Driftskostnaderna för det av kommunen ägda huset som fungerar som stödcenter betalas av kommunen, liksom också den renovering som centret behöver.

KATIHEMMET HAR DOCK LÅGA INKOMSTER. Bidraget från kommunen får inte användas för renovering av huset eller till inköp av möbler. Därför har Katihemmet varit tvunget att förlita sig på hjälp från Emmaus Helsingfors för sina nödvändiga renoveringsprojekt.

MERILIN NIILOPS mentalt tunga arbete har inte drivit henne att söka arbete någon annanstans och det kontinuerliga samarbetet med Helsingfors Emmaus utgör enligt henne en styrka.

– Vi började samarbeta med Emmaus och föreningen Toivo ja Rauha redan på 1990-talet. Det var också mycket fråga om ett mentalt stöd i ett land där personer med utvecklingsstörningar skoningslöst marginaliserades som en improduktiv grupp för samhället. Modellerna vi fått av Emmaus har hjälpt oss med många lösningar och den ekonomiska hjälpen vi fått därifrån har varit en av förutsättningarna för vår verksamhet, utan ytterligare stöd skulle vi helt enkelt inte klara oss, även om vi ständigt strävar efter självförsörjning.

Emmaus ekonomiska stöd har hjälpt oss att hela tiden förbättra levnadsvillkoren för de boende i Katihemmet. Vårt hus har 450 kvadratmeter, så enbart driftskostnaderna är höga. Huset byggdes på 1980-talet innan Estland blev självständigt, och det har krävts mycket pengar för att reparera det för att möta moderna krav.

➤ I och med att socialbyrån och kommunen har förbundit sig att stödja vår verksamhet ekonomiskt har man samtidigt skapat helt nya villkor och förutsättningar relaterade till boendegemenskaper. Att uppfylla alla villkor innebär också en hel del utgifter, för vilka det stöd som staten eller socialbyrån betalar för 15 invånare inte räcker till då även personalens löner ska betalas. Med Emmaus hjälp har vi ändå kunnat renovera de delar av huset som var i sämst skick, som kök och matsal samt några sovrum. Likaså lyckades vi i sista minuten undvika fukt- och mögelproblem genom att förnya tvättrum och toaletter. Allt detta hade blivit ogjort utan Emmaus hjälp, och det regelbundna ekonomiska stödet därifrån möjliggör kontinuiteten i hela vår verksamhet.

– Jag gillar mitt jobb även om det är krävande och ibland psykiskt tungt. Men jobbet har blivit en riktig livsstil för mig. Jag får kraft och energi från de boende i vårt hus och från de kunder som använder våra tjänster. Det finns så många förhoppningar och drömmar som vi vill förverkliga tillsammans, och de hjälper en att vara aktiv i alla riktningar. De erfarenheter som arbetet medför är ovärderliga och skänker sinnesro.

– Var och en av Katihemmets 15 invånare har sin egen personlighet, och många har speciella färdigheter trots sina utvecklingsstörningar. Endel gillar att pyssla utomhus, andra gillar att laga mat, och någon gillar att städa. Vi har försökt se till att alla invånare får göra det arbete de vill, samtidigt som vi försöker lära dem nya färdigheter. Bland våra invånare skulle jag kunna nämna t.ex. den begåvade Raivo, som spelar gitarr och virkar. Jüri å sin sida gillar trädgårdsarbete och odlar alltid med andakt nya krukväxter som han gärna ger bort till sluppmässiga gäster.

Ibland åker vi på små gemensamma turer med de boende, dem ser alla alltid fram emot. ■

ARBETSMYRA MAIJA OJALA

Varje människa är värdefull!

Jag kom till Emmaus år 1977 under studietiden. Jag packade bl.a. Lapplandspaket på Sandvikskajens loppis, berättar **Maija 'Musa' Ojala**. I samarbete med Rajaseutuliitto skickade Emmaus regelbundet kläder, skor, leksaker mm till mer än hundra mindre bemedlade familjer i Lappland och Östra Finland.

– Jag deltog också i en kvällsgrupp för ungdomar som leddes av **Elisabeth de Godzinsky**, och hjälpte Elisabeth att laga mat i Emmaus kommuniteten på Annegatan.

När Maija fick anställning på de ev.lut. församlingarnas fritidscenter på Svartholmen, fick hon med holmens ungdomar i Emmaus krets.

– Vi deltog bl.a. i byggandet av den nya loppmarknaden på Gyldensvägen hösten 1983.

Maija stödde också aktivt grundandet av föreningen Emmaus Kanava och **Ulla och Raimo Siljanders** Emmaus kommunitets begynnande verksamhet i Esbo. Under den här tiden drömde hon och hennes man **Jukka-Pekka** om en liknande gemenskap med människor i olika åldrar.

– Som idealist tänkte jag att jag inte behöver ett avlönat arbete.

Men sedan blev det en ändring i planerna. När paret Ojala semestrade i Karislojo besökte de **Ulla och Heikki Sarios** familjehem för utvecklingsstörda vuxna. Skulle de också kunna arbeta på samma sätt?

– Vi sade åt Sarios: berätta åt oss om något hus i Karislojo blir tomt. Ungefär ett år senare ringde Heikki Sario och berättade att nu finns här ett hus. Tar ni det? Dethär hände i april 1986. Vi sade upp oss på jobbet på Svartholmen, och i slutet av augusti flyttade vi till Karislojo. Helsingfors stads socialarbetare letade efter boende till familjehemmet, och verksamheten började med fyra utvecklingsstörda vuxna.

Telma-kursens elever från Finlands Diakoni-institut deltar i arbetspraktik i Drumsö-butiken under våren 2023. Maija Ojala till höger

Verksamheten utvidgades så småningom och som mest fanns det sju personer i olika åldrar i Ojals familjehem. Därutöver tog man emot andra utvecklingsstörda människor på semester. Arbetet pågick dygnet runt och från år 2009, då Maija blev änka, var hon ensam ansvarig för familjehemmet.

För att stöda utvecklingsstörda människors familjevård samt deras rekreations- och fritidsmöjligheter grundade familjerna Ojala och Sario föreningen Toivo ja Rauha. När föreningen hittade en lämplig fastighet, öppnades verksamhetscentret Majakka, där familjehemmens invånare deltog i olika arbetsaktiviteter.

Samarbetet med Emmaus fortsatte.

Medlemmarna i Ojals familjehem packade Emmaus Kanavas hjälppaket till Kamerun och glasögon till Nicaragua. Dessutom ordnades Emmaus-läger i Karislojo.

Ett gemensamt initiativ med Emmaus Kanava var också Katihemmet i Kohila i Estland. Det fick sin början då Maija blev bekant med den utvecklingsstörda Katis mamma **Ester Laus**. Det utvecklade sig så småningom till

ett stort gemensamt projekt, och samarbetet pågår än idag. Efter att Emmaus Kanavas verksamhet upphörde 2010 har Emmaus Helsingfors fortsatt stödet till Katihemmet.

Då Maija närmade sig pensioneringen, såg hon till att alla medlemmar i familjehemmet fick ett nytt och tryggt hem.

År 2019 flyttade Maija till Helsingfors, och nu deltar hon aktivt i arbetet på Emmaus loppisen på Drumsö. Hon har redan under sin tid i Karislojo varit många år medlem i Emmaus Helsingfors styrelse, och från början av år 2023 fungerar hon som ordförande för styrelsen.

– Det här är en tillfällig lösning, tills vi får yngre personer att sköta den här uppgiften. Det är inte viktigt vad jag gör, eftersom alla jobb är relevanta och värdefulla. Ingenting är så smått, att det är utan betydelse. Man kan bli lycklig även av en liten uppgift. Ofta briljerar man med hjälteged, hårt arbete och framgång, men även små handlingar är viktiga.

Maija betonar inte bara arbetets utan också människans värdighet.

– I Emmaus är varje människa värdefull, var och en bidrar med sin arbetsinsats och bygger upp denna gemenskap. Mångfalden av människor i Emmaus är viktig för mej. Samtidigt ser jag den även som en utmaning: hur får vi flera frivilliga och hur kan vi erbjuda lämpliga och betydelsefulla arbetsuppgifter, som betonar människans värdighet.

– Det här gäller inte bara Emmaus, utan också i ett bredare perspektiv den mänskliga gemenskapen. Hur kan vi i praktiken visa att vi uppskattar varje människas värde och att alla jobb är betydelsefulla?

– Samspelet är viktigt. Om vi skulle lära oss att använda sådana ord som 'tack' och 'förlåt', så skulle det vara mycket lättare att andas här i världen.

Idealismen från Majjas ungdom har inte försvunnit:

– Emmaus är viktigt för mej som en plats, där jag kan göra världen åtminstone en aning bättre! ■

TEXT ULLA HOYER / BILD TUIJA ANNALA

Posti Green

BHB2

ACTIVISTS FOR CHANGE

Emmaus är en möjlighet för olika människor av olika ålder att enligt egen kraft och förmåga utföra ett meningsfullt arbete för en mer jämlik värld.

emmaus

HELSINGFORS

Varmt välkommen till Emmaus Helsingfors vårmöte 2023

TID: Onsdagen den 19. april 2023 kl 17.30

PLATS: Loppmarknaden i Vallgård, Backasgatan 54

Arbetsordningen

1. Mötets öppnande
2. Val av ordförande och sekreterare för mötet
3. Val av protokolljusterare och rösträknare
4. Konstaterande av mötets laglighet och beslutförhet
5. Godkännande av arbetsordningen för mötet
6. Presentation av förslag till verksamhetsberättelse, bokslut och revisionsberättelse för år 2022
7. Beslut om godkännande av verksamhetsberättelsen och fastställande av bokslutet
8. Beslut om beviljande av ansvarsfrihet för redovisningsskyldiga
9. Val av valutskott
10. Mötets avslutande

Förslag till verksamhetsberättelse och bokslut kan läsas på webben <https://1drv.ms/u/s!AtXPN5T-FUecdr3v1lGaHjPEHzELt?e=xfpwTh> eller beställas emmaus.toimisto@gmail.com.

Välkommen!

Emmaus Helsingfors styrelsen

Vänligen betala in medlemsavgiften för år 2023 (efter eget val åtminstone 5 e) på kontot: FI17 5780 1020 0039 04, med referensnr 11112 eller skriva ditt namn och din adress på betalningsblanketten.